

Allesammen vilde sætte os paa samme Standpunkt som han idag: under ingen Omstændigheder at stemme for en midlertidig Finantslov, kunde det dog gjerne være, at Skylden for de uheldige konstitutionelle Tilstande kom til at ligge paa os netop af den Grund.

Fallesen: Saa vilde vi ikke have anden Skyld end den, man har i alle andre Lande. Der findes intet Land i Verden, hvor man kender midlertidige Finantslove; alle andre Steder kan man blive enig om en Finantslov, altsaa maa vi ogsaa kunne blive det.

Frieger: Naar det Tidspunkt engang er kommet — jeg veed ikke, om det nogensinde kommer — da det ærede Medlem eller Andre her i Thinget foreslaa Forkastelsen af et af det andet Thing vedtaget Forslag til en midlertidig Indtægts- og Udgiftsbevilling, og navnlig naar et saadant Forslag maatte finde Understøttelse hos Regjeringen, vilde det være det rette Tidspunkt til at undersøge de Theorier, der bleve udtalte af det ærede Medlem. Det, som der derimod er Grund til i dette Dieblit at omtale, er den nu gjentagne Paastand, at noget Saadant som vore midlertidige Indtægts- og Udgiftsbevillinger intetsteds kendes udenfor Danmark. Det er en særdeles hafarderet Paastand, og den viser, at det ærede Medlem ikke kender Forholdene i fremmede Lande. (Fallesen: Hvor kendes de da?) Det, det nemlig her fornøstigtvis maa komme an paa, er ikke Ordet „midlertidig Indtægts- og Udgiftsbevilling“; vi have ikke en midlertidig Finantslov, men det er en midlertidig Indtægts- og Udgiftsbevilling. Nu er det jo notorisk, at Maaden, hvorpaa den aarlige Ordning af Statshusholdningen, vi i Korthed kalde den aarlige Finantslov, vedtages, er høist forskjellig i de forskjellige Lande. Resultatet er en paa en Samvirken mellem Regjeringen og Representationen bygget Ordning af hvert Aars Statshusholdning; men Formen, hvorunder dette sker, er som sagt høist forskjellig; og medens vor Form, nemlig hele Ordningens Fastsættelse ved en eetaarig Lov, har sine store Fordele, især ganske vist, naar de benyttes med politisk Besindighed, hvilket desværre ikke altid er Tilfældet hos os, saa har den ogsaa nogle Ulemper, der af og til have været stærkt fremtrædende. Jeg skal tillade mig et Dieblit at fremhæve dette Moment, fordi det ligesom illustrerer nogle Vanskeligheder i Situationen, der ere eiendommelige for os. Hos os er jo Forholdet dette, at alle Bevillingsspørgsmaal samles paa een Lov, saaledes at, naar ikke overensstemmende Beslutninger ere tilveiebragte paa alle Punkter, saa brister det Hele; alle de mange Enkeltheder samles i den ene Finantslov. Man kan ogsaa gaa en anden Vej, den gaar man ogsaa visse andre Steder. Lad mig tage et rent tilfældigt Ex. Stedet for at

det Hele skal samles i en Lov, hvorefter der maa være Overensstemmelse mellem vedkommende Statsmagter i alle Punkter, saafremt ei det Hele skal brikke, saa kunde man tænke sig denne Lov opløst f. Ex. i hundrede Stykker. I flere Lande tager man hvert enkelt Nummer for sig, eet, to, tre, og dersom de 99 ere klare, og der er eet tilbage, saa er ikke Følgen deraf, at de 99 gaa i Stykker, men saa bliver det ene liggende, og de 99 ere vedtagne. Det er een Grund, hvorfor f. Ex. den Vanskelighed, som vi af og til falde over, slet ikke kommer frem saa letandetslede. (Fallesen: Netop!) Tillad, det er nogle Lande; men der er andre Lande, hvor man følger en Fremgangsmaade, der meget nærmer sig vor, og hvis det ærede Medlem tror, at man ikke der kender den Udvei at tage fovelelige Vota, fordi Statshusholdningen ikke er endelig bleven vedtagen i rette Tid, saa tager det ærede Medlem mærkelig feil. Det ærede Medlem holder meget af fremmede Udtryk, der er nu Noget, der hedder „les douzièmes provisoires“, med andre Ord en Bevilling for en Maaned. (Afbrydelse af Fallesen.) Spørgsmaalet kan, som alt bemærket, fornøstigtvis ikke om netop den selvsamme Form, som vi bruge naar den aarlige Statshusholdningsorden ei i rette Tid er vedtagen, bruges andetsteds aldeles uforandret, men Spørgsmaalet er, om man ikke ogsaa andetsteds af praktiske Grunde drives ind paa Expedienter, naar man ikke har faaet den endelige samlede Ordning af Statshusholdningen i rette Tid bragt tilveie, det maa være Spørgsmaalet. Det kan ikke være det ærede Medlems Mening at lægge Vægt paa, om netop et Stykke Papir, bekrævet ganske paa samme Maade som dette, bruges, men Spørgsmaalet maa være, om man virkelig andetsteds falder over sine egne Ben, naar Statshusholdningen ei betimeligt er ordnet, eller om man, naar man ikke i rette Tid har faaet den rette Ordning af Statshusholdningen bragt tilveie, ikke kender en Form, hvorefter man klarer den nærmeste Fremtid, en Fremtid som somme-tider kan bliver temmelig lang, indtil den hele finansielle Ordning er truffen. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men der er virkelig Lande, hvor der i visse Tidsrum er gaaet en lang Tid hen, inden at den finansielle Ordning er bleven endeligt gennemført. (Afbrydelse af Fallesen.) Detailler kan jeg ikke indlade mig paa, men det var det ærede Medlems stærke Paastand med Hensyn til dette Spørgsmaal, som foranlediger mig til at udtale den Formenting, at det vel ikke var saa ilde, om man var lidt forsigtigere i sine Udtryk.

Fallesen: Jeg fastholder bestemt, at der findes intet Land, hvor man saaledes som her klar ud og klar ind lever af midlertidige Finantslove, saa at kun de løbende Udgifter kunne afholdes; selv om der andetsteds gives et Budget